

UCHWAŁA

Dnia 9 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant sekretarz sądowy Lena Stasiak

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej,
na posiedzeniu jawnym, w dniu 9 czerwca 2025 r.,
z udziałem X. Y. - prokuratora Prokuratury Okręgowej w P. w stanie spoczynku,
wniosku Prokuratora Okręgowego w S. z dnia 12 marca 2025 r., sygn. akt [...], o
podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności
karnej X. Y. - prokuratora Prokuratury Okręgowej w P. w stanie spoczynku za czyn
z art. 177 § 1 k.k.

na podstawie art. 135 § 5 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o
prokuraturze

uchwalił:

1. zezwolić na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X. Y. -
prokuratora Prokuratury Okręgowej w P. w stanie spoczynku za to, że:
w dniu 18 lipca 2024 roku w miejscowości P1., gm. W. woj. [...],
kierując samochodem osobowym marki V. nr rej. [...] nieumyślnie
naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że
znajdując się na skrzyżowaniu dróg i wykonując manewr skrętu
lewo w kierunku miejscowości Ż. nie zachował szczególnej
ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu drogą z
pierwszeństwem przejazdu od miejscowości Ż. T. B. kierującemu
motocyklem marki A. nr rej. [...] doprowadzając do zderzenia obu
pojazdów, w następstwie czego kierujący motocyklem marki A. nr rej.
[...] T. B. doznał obrażeń ciała w postaci otarć naskórka w powłokach
ciała, wieloodłamowego złamania prawej rzepki z podłużnie

przebiegającymi szczelinami złamania, ze zwichnięciem odłamów oraz niewielkim krwiakiem śródstawowym, złamania prawej kości strzałkowej w obrębie kostki bocznej, które spowodowały u pokrzywdzonego naruszenie czynności narządu ciała (narządu ruchu) inne niż określone w art. 156 §1 k.k. trwające dłużej niż 7 dni,

tj. za popełnienie przestępstwa z art. 177 § 1 k.k.

2. obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania.

[M. T.]

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w S. wnioskiem z dnia 12 marca 2025 r., sygn. akt [...] zwrócił się o podjęcie uchwały w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej X. Y. - prokuratora Prokuratury Okręgowej w P. w stanie spoczynku, gdyż zgromadzone dowody uzasadniają podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa z art. 177 § 1 k.k.

W pisemnym stanowisku, X. Y. wniósł o nieuwzględnienie wniosku.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zgodnie z brzmieniem art. 135 § 5 Prawa o prokuraturze, sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. Do wydania uchwały zgodnej z zamierzeniem wnioskodawcy są zatem niezbędne dowody – ocenione obiektywnie – na podstawie których można podejrzewać, że miało miejsce przestępstwo. Nie jest oczywiście wymagane przekonanie o winie, ale też nie wystarcza samo przypuszczenie, że było tak, jak we wniosku. Z powołanego przepisu wynika również, że nie każde uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa daje podstawę do uchylenia immunitetu, bowiem należy wykazać, że podejrzenie jest dostatecznie uzasadnione (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2007 r. sygn. akt SNO 21/07).

W niniejszej sprawie zauważyć należy, że załączony do wniosku materiał dowodowy czyni zadość przywołanym wymaganiom. Przedstawione okoliczności

sprawy przemawiają za tym, że X. Y. - prokurator Prokuratury Okręgowej w P. w stanie spoczynku mógł naruszyć przepisy prawa.

W sprawie wykonano szereg czynności zmierzających do ustalenia przebiegu zaistniałego zdarzenia, którego skutkiem było dostateczne wykazanie, że wskazany we wniosku Prokurator mógł popełnić zarzucany mu czyn. Przede wszystkim materiał dowodowy zgromadzony w toku dotychczasowego postępowania tj.: protokół oględzin miejsca zdarzenia, szkic miejsca wypadku drogowego, protokół oględzin pojazdów, protokoły przesłuchania świadków dokumentacja fotograficzna, badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu, opinia sąдово – lekarska, opinia M. R. biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej, opinia M. K. biegłego z zakresu badań przyczyn wypadków drogowych, dokumentacja medyczna T. B., pozwala na przyjęcie, że istnieje dostatecznie uzasadnione podejrzenie, że X. Y. - prokurator Prokuratury Okręgowej w P. w stanie spoczynku, w dniu 18 lipca 2024 kierując samochodem marki V., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i dopuścił się czynu z art. 177 § 1 k.k.

Na obecnym etapie postępowania materiał dowodowy wskazuje, że Prokurator X. Y., kierujący pojazdem marki V. o numerze rej. [...], jadąc od miejscowości W. w kierunku miejscowości Ż., znajdując się na oznakowanym skrzyżowaniu dróg w miejscowości P., na którym to zamierzał skręcić w lewo, nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu motocyklem A. nr rej. [...] T. B., jadącemu drogą z pierwszeństwem od miejscowości Ż. w kierunku miejscowości P. W wyniku tego zdarzenia pokrzywdzony doznał obrażeń ciała, które skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała powyżej 7 dni.

Z opinii biegłego z zakresu badań przyczyn wypadków drogowych mgr inż. M. K., sporządzonej w związku z niniejszą sprawą wynika, że zeznania uczestników zdarzenia przedstawiają dwie, wzajemnie wykluczające się, wersje przebiegu wypadku drogowego zaistniałego w dniu 18 lipca 2024 roku w miejscowości P. Biegły wskazał także, że w oparciu o zgromadzony dotychczas materiał dowodowy nie można wprowadzić przeprowadzić dokładnej rekonstrukcji czasowo-przestrzennej przebiegu wypadku, bezsporne jednak pozostaje to, że X. Y.,

poruszał się po drodze podporządkowanej, a wjeżdżając na oznakowane skrzyżowanie dróg, na którym to zamierzał skręcić w lewo zobowiązany był ustąpić pierwszeństwa przejazdu pojazdom się tam znajdującym. Bezspornym jest także, że motocykl prowadzony przez T. B. poruszał się z prędkością ok. 50 km/h, a także to, że w motocyklu tym włączone były światła mijania.

Z kolei z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej mgr inż. M. R., sporządzanej po oględzinach obu pojazdów wynika, iż oprócz uszkodzeń powstałych w zdarzeniu, nie stwierdził nieprawidłowości w układach odpowiedzialnych za mechanikę ruchu. W podzespołach, nie ujawniono niesprawności, które wpływałyby negatywnie na sprawność układów. Biegły wskazał, że podczas oględzin w motocyklu nie świeciła tylko żarówka w reflektorze prawym, pozostałe były sprawne. Włókno żarówki zostało zerwane i odkształcone z charakterystycznym wygięciem, co może wskazywać, że przepaliło się w momencie kolizji.

Nie można wreszcie tracić z pola widzenia, że dla wyjeżdżających z ulicy podporządkowanej, którą jechał X. Y., usytuowane było urządzenie bezpieczeństwa ruchu drogowego „lustro drogowe”, które było tam umieszczone z uwagi na ograniczoną widoczność drogi ze względu na lekki łuk (z lewej strony kierującego pojazdem samochodowym). Biegły mgr inż. M. K. w tym zakresie wskazał, że X. Y. winien zauważyć motocyklistę dużo wcześniej, niż w momencie wjechania na skrzyżowanie. Oceniając wersje wskazane przez obu uczestników ruchu biegły wskazał, że w wersji wskazanej przez T. B. wyłączną winę za spowodowanie wypadku ponosi kierujący samochodem V. Z kolei nawet gdyby przyjąć wersję przedstawioną przez X. Y., także i w tym przypadku technika kierującego pojazdem V. nie była prawidłowa.

Przypomnieć przy tym należy, że rolą sądu dyscyplinarnego wydającego uchwałę zezwalającą na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej nie jest ustalenie czy czyn X. Y. - prokuratora Prokuratury Okręgowej w P. w stanie spoczynku, miał miejsce w sposób niebudzący wątpliwości, lecz jedynie stwierdzenie czy występuje dostatecznie uzasadnione podejrzenie jego popełnienia, co zdaniem Sądu Najwyższego ma miejsce.

Ponadto, powszechnie przyjmuje się, że dobrem prawnym chronionym przez art. 177 k.k. (przestępstwo karalnego wypadku w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym) jest bezpieczeństwo w komunikacji w aspekcie ochrony życia i zdrowia człowieka. Przestępstwo z art. 177 k.k. jest występkiem nieumyślnym. Użyty w dyspozycji tego przepisu zwrot „chociażby nieumyślnie”, który odnosi się do naruszenia przez sprawcę zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, oznacza jedynie, iż sprawca działał z zamiarem naruszenia tych reguł albo naruszenie ich było skutkiem lekkomyślności lub niedbalstwa. Sposób naruszenia zasad bezpieczeństwa nie rzutuje więc na stronę podmiotową przestępstwa karalnego wypadku, ale wpływa na zawartość bezprawia, gdyż jest ono większe w razie umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa, a mniejsze w razie ich nieumyślnego naruszenia.

Dokonując kompleksowej oceny objętego wnioskiem zachowania X. Y. - prokuratora Prokuratury Okręgowej w P. w stanie spoczynku oraz zakres doznanych przez T. B. obrażeń skutkujących naruszenie czynności narządu ciała inne niż określone w art. 156 § 1 k.k., nie sposób uznać ponadto, iż stopień społecznej szkodliwości czynu jest znikomy. Naruszenie zasad ruchu drogowego skutkowało wypadkiem, przy czym zachowanie szczególnej ostrożności oraz należytej obserwacji drogi i zbliżającego się pojazdu wykluczyłoby jego zaistnienie. Spowodowanie wypadku miało zatem ścisły związek z niezastosowaniem się X. Y. do zasad ruchu drogowego.

Końcowo, należy przypomnieć, że postępowanie o uchylenie immunitetu prokuratorskiego przez wyrażenie zgody na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej nie jest postępowaniem rozstrzygającym o jego odpowiedzialności karnej, a kwestia ta zostanie dopiero rozstrzygnięta w prawomocnym orzeczeniu sądu karnego, który władny jest do obalenia domniemania niewinności określonej osoby w odniesieniu do czynu objętego wnioskiem o zezwolenie na pociągnięcia do odpowiedzialności karnej.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[M. T.]

[r.g.]